

Jednorožčí mámou

Když jsem měla ještě Soru v břiše, moje kamarádka Saša mi řekla, že budu určitě máma-jednorožec. Vlastně nevím, jestli se to tak vůbec říká, nebo si tohle označení vymyslela sama. Ale chtěla mi tím říct, že budu mít setsakra neobyčejný a hlavně záviděníhodný štěstí. Můj porod bude trvat půl hodiny a budu si u toho číst Steinbecka. Dva dny po porodu budu mít na břichu pekáč buchet a šest týdnů po něm mi už bude dítě vyklízet myčku a u toho říkat vyjmenovaná slova po B.

No, úplně jednorožčí mámou nejsem a ani duhu neprdím (můj muž to může potvrdit). Ale kliku nejspíš mám. A ač jsem za ni strašně ráda, nechci se s ní nijak vytahovat. Vyprávím všechno tak, jak to bylo či jak si to ve víru událostí pamatuju. Anebo jak jsem to viděla a vidím zpoza sem tam nasazených růžových brýlí.

Budu ráda, když si je na čtení nasadíte taky.

A řekněme si na rovinu – nemáme svým způsobem jedno obrovitánský ukakaný, ublinkávací, uječený štěstí všichni rodiče? Není nakonec jedno, jestli jsou naše břicha pekáče buchet, nebo jen jedna velká buchta? Hlavně když jsou ti naši pacholci na světě?

Jasně že jo!